

N:o 34.

Af herr **Treffenberg**, *angående godtgörelse till länsmannen C. G. Svenonius för mistad åklagareandel i förbrutet gods.*

Under 1892 års riksdag väcktes inom Andra Kammaren af herr *J. E. Wikstén*, med hvilken herrar *N. Wallmark* i Smedsbyn och *L. O. Karlsson* instämde, en motion, hvars innebörd af statsutskottet, till hvilket motionen remitterades, i sitt deröfver afgifna utlåtande refereras på följande sätt:

»Enligt hvad i motionen meddelas, hade på grund af kongl. förordningen den 23 september 1887 länsmannen C. G. Svenonius den 13 och 14 mars 1890 verkställt beslag å ett parti trävaror, tillhöriga engelske undersåten Edmund Giles Loder och upplagda vid dennes egendom Törefors i Norrbottens län. Svenonius hade härefter väckt åtal vid Neder-Kalix tingslags häradsrätt mot Loder, därför att denne, ehuru utländing, i riket idkat handel utan att hafva därför i vederbörlig ordning utverkat sig Kongl. Maj:ts tillstånd. Häradsrätten hade godkänt åtalet och med stöd af §§ 18 och 31 i kongl. förordningen af den 18 juni 1864, såsom dessa lagrum lyda i ofvanberörda kongl. förordning af den 23 september 1887, i utslag den 7 maj 1890 fält Loder till böter och kostnadsersättningar, uppgående tillsammans till 573 kronor 73 öre, samt förklarad det beslagtagna virket förbrutet, och skulle af dess värde, 331,267 kronor 5 öre, en tredjedel tillfalla kronan och två tredjedelar åklagaren. Öfver detta utslag hade Loder visserligen anfört besvär i Svea hofrätt, men sedermera återtagit desamma, och häradsrättens utslag hade följaktligen vunnit laga kraft. Loder hade emel-

lertid vändt sig i nådeväg till Kongl. Maj:t med begäran, att den af häradsrätten ådömda påföljden, att det beslagtagna varulagret vore förverkadt, skulle af Kongl. Maj:t varda till alla delar upphäfdt och efterskänkt. Efter vederbörandes hörande hade Kongl. Maj:t med anledning deraf den 26 juni 1890 förklaradt, att de i beslag tagna varorna skulle 'anses icke vara förverkade'.

En af Svenonius sedermera gjord ansökan, att Kongl. Maj:t måtte bereda honom ersättning till hela beloppet af hans andel i det beslagtagna virkets värde eller till så stor del deraf, som Kongl. Maj:t kunde finna skäligt, hade af Kongl. Maj:t genom beslut den 19 december 1890 blifvit lemnadt utan afseende. Genom Kongl. Maj:ts omförmälda beslut af den 26 juni 1890 hade till Loder återgifvits *hela* det i beslag tagna trävarulagret och följaktligen äfven allmänna åklagarens genom häradsrättens laga kraftvunna utslag tilldömda andel deraf.

»Då Kongl. Maj:t pröfvat nödigt företaga den viktiga åtgärden att till Loder efterskänka hela det i beslag tagna varulagret, borde man enligt motionärens förmenande kunna antaga, att sådant skett i följd af omständigheternas kraf och framför allt i statens intresse, men i så fall borde det ju vara statens pligt att, åtminstone i någon mån, hålla länsman Svenonius skadeslös för hans förlorade åklagareandel. Så vidt motionären hade sig bekant och för öfrigt blifvit af handlingarna upplyst, hade Svenonius troget fullgjort sina skyldigheter såsom allmän åklagare beträffande omförmälda beslags- och åtalsåtgärder. Såväl innehållet af häradsrättens utslag som den omständigheten, att deröfver anförda besvär blifvit återtagna, syntes motionären äfven tala för att Svenonius derutinnan lagligen förfarit. Med den omfattande beslagsåtgärden och åtalets fullföljande vid domstol m. m. hade helt säkert varit förenadt ett ganska drygt ansvar, ej så få obehag och icke så litet arbete. Motionären ansåge alltså Svenonius åtminstone moraliskt berättigad till något vederlag af staten för hans förlorade åklagareandel, och vore det i sådant syfte som motionären derom hos Riksdagen gjorde framställning, fullt förvissad, att en åtgärd från Riksdagens sida i antydt syfte skulle uppmuntra till ökad pligtkänsla hos underordnade tjänstemän. Enligt hvad motionären vidare anförde, saknades måhända icke skäl för den meningen, att staten borde lemna Svenonius vederlag, motsvarande hela den honom, enligt häradsrättens åberopade utslag, tilldömda åklagareandel, som utgjorde 220,800 kronor 70 öre ($\frac{2}{3}$ af de i beslag tagna varornas värde 331,267 kronor 5 öre), men med fäst afseende på summans mera ovanliga storlek, som åklagareandel, ansåge sig motionären icke böra utsträcka anspråket derhän,

men förmenade, att han åtminstone borde ersättas med $\frac{1}{10}$ af sistnämnda summa, utgörande 22,084 kronor 47 öre, eller i rundt tal 22,100 kronor.»

Vidare och jemte det utskottet i sitt utlåtande infört de lagrum, hvarå omförmälda åtal och beslag grundats, eller kongl. förordningen angående utvidgad näringsfrihet af den 18 juni 1864 med deri genom kongl. förordningen den 23 september 1887 gjorda ändringar, meddelar utskottet, till närmare belysning angående ärendet, att, enligt utskottet tillhandahållna handlingar, Loder, som år 1889 erhållit Kongl. Maj:ts tillstånd att ega och besitta Törefors bruk med underlydande 23 olika hemman och hemmansdelar inom Neder-Kalix socken, i sitt svaromål vid häradsrätten anfört att, då han och hans fader haft Kongl. Maj:ts tillstånd att ega och besitta ifrågavarande fastigheter, så måste deraf följa, att de äfven egde rätt att tillgodogöra sig dem på ett produktivt sätt, således att begagna der befintliga sågar och sälja sina sågade trävaror. För öfrigt hade virket hufvudsakligen utskeppats till främmande land, och endast s. k. vrakbräder i obetydlig omfattning sålts å platsen. Det lagrum, hvarå beslaget och åtalet grundades, vore enligt Loders åsigt icke tillämpligt i föreliggande fall, utan afsåge allenast sådana varor, som kringfördes i orterna för att der afyttras.

Såsom skäl för sin ofvan omförmälda nådeansökan åberopade Loder gällande traktater emellan England och Sverige af åren 1661 och 1826, enligt hvilka engelska undersåtar i afseende å handel och sjöfart egde åtnjuta samma behandlingssätt som svenske män, hvadan, om en förseelse i förevarande fall verkligen föreläge, han ej borde straffas hårdare än en svensk i dylikt fall skulle straffats, eller med böter. I allt fall stode den ådömda egendomsförlusten af öfver 300,000 kronors värde icke i något rimligt förhållande till förseelsen, som borde vara tillräckligt försonad med de ådömda böterna.

Derefter, och sedan utskottet redogjort för behandlingen och utgången af ett annat i domstolsväg fullföljdt och afdömdt mål, hvilket syntes utskottet hafva största likhet med det i herr Wiksténs motion omförmälda mål, yttrar sig utskottet på följande sätt:

»Hvad nu det uti ifrågavarande motion framställda förslag beträffar, har utskottet, som föreställer sig, att, derest länsmannen Svenonius verkligen skulle ega rätt att åtnjuta ersättning för den mistade åklagareandelen uti det ofvanberörda, i beslag tagna, af häradsrätten förverkadt förklarade virket, honom borde tillerkännas full ersättning för hvad honom i detta afseende frångått och ej, såsom motionären föreslagit, omkring en tiondedel deraf, velat framhålla, att, då Konungen i förevarande fall — efter att hafva hört högsta domstolen, som yttrat, att 'med af-

seende å förekommande omständigheter i målet de i beslag tagna trävarorna borde anses icke vara förverkade' — utöfvat sin grundlagsenliga rätt att återgifva till kronan förverkadt gods, skäl icke förefinnes att bevilja åklagaren godtgörelse för hvad honom sålunda på laglig väg fränkänts. På grund häraf har utskottet, utan att vilja inlåta sig på bedömandet, huruvida Svenonius, derest ifrågavarande mål i domstolsväg fullföljts, skulle haft utsigt vinna fastställelse å det verkställda beslaget, ansett det af motionären föreslagna vederlag för den mistade åklagareandelen icke böra honom tillmätas, helst en af Svenonius i enahanda syfte hos Kongl. Maj:t gjord ansökan redan blifvit af Kongl. Maj:t afslagen. Utskottet får alltså hemställa,

att herr Wiksténs förevarande motion icke må af Riksdagen bifallas.»

Då statsutskottets utlåtande föredrogs i Andra Kammaren, bifölls, efter omröstning med 98 röster mot 97, ett under öfverläggningen af herr *Olf Jonsson i Hof* framställt yrkande, att ett ersättningsbelopp af 10,000 kronor skulle tillerkännas länsmannen Svenonius, hvaremot i Första Kammaren, der enahanda yrkande gjordes af tvenne talare, statsutskottets utlåtande utan omröstning segrade och jemväl vid den derpå följande gemensamma voteringen bifölls med 222 emot 144 röster.

Emellertid synas mig åtskilliga omständigheter påkalla, att för Riksdagen tillfälle beredes att revidera dess sålunda fattade beslut.

Hit räknar jag nemligen i främsta rummet ett förhållande, hvilket vid motionens behandling vid 1892 års riksdag undgått både min egen och förmodligen alla andras uppmärksamhet, men hvars uppdragande dock synes mig vara af stor vikt, då jag vågar antaga såsom sannolikt att, om sådant skett i rätt tid, Riksdagens beslut kommit att utfalla på annat sätt än som blef fallet. Jag utgår nemligen härvid från den förutsättning, hvars befogenhet knappast bör kunna bestridas, att i förevarande fall benägenheten att, visserligen icke ur rättvisans synpunkt — ty någon kränkning i sin rätt har länsman Svenonius icke i målet lidit — men ur billighetens synpunkt bevilja honom någon godtgörelse hos litet hvar i väsentlig mån måste påverkas af det omdöme, man bildat sig om den af honom vidtagna beslagsåtgärdens laglighet. Nu förekommer emellertid härvid, att högsta domstolens yttrande öfver Loders nådeansökan blifvit af statsutskottet i dess utlåtande, naturligtvis på god tro, men på ett för omdömet i nyssnämnda hänseende, i synnerhet hos icke-jurister, i hög grad vilseledande sätt refereradt, utan att under öfverläggningarna i kamrarne anmärkning deremot egt rum och upplysning om rätta sammanhanget härutinnan meddelats. Statsutskottet uppgifver nemligen, såsom här ofvan synes, att högsta

domstolen skulle hafva yttrat att, såsom orden lyda, »med afseende å förekommande omständigheter i målet, de i beslag tagna trävarorna borde anses icke vara förverkade». Då jag för några dagar sedan fick anledning att närmare granska statsutskottets utlåtande, misstänkte jag genast, att högsta domstolen icke kunnat yttra sig så oförsigtigt, utan att här förelåg en missuppfattning af högsta domstolens yttrande, en misstanke, hvars befogenhet också till fullo bekräftas af det officiellt bestyrkta transsumt af högsta domstolens protokoll för den 25 juni 1890, hvilket såsom bilaga åtföljer denna motion. Af denna handling framgår nemligen, att högsta domstolen ingalunda gjort något uttalande om beslagsåtgärdens laglighet, utan endast med afseende å omständigheterna i målet tillstyrkt, att Kongl. Maj:t måtte *af nåd* förklara, att de i beslag tagna trävarorna skulle anses icke vara förverkade. Ett uttalande om beslagsåtgärdens laglighet eller olaglighet *kunde* icke heller af högsta domstolen meddelas, då frågan derom icke i laga ordning var understäld domstolens pröfning, utan högsta domstolen har endast på grund af i målet förekomna omständigheter tillstyrkt, att Kongl. Maj:t måtte i målet använda sin grundlagsenliga benådningsrätt. *Hvilka* omständigheter åter, som kunna hafva bestämt högsta domstolen att tillstyrka nåd, har högsta domstolen icke angifvit, och tydligt är att, om också de ordalag, med hvilka högsta domstolen formulerat sitt yttrande, icke utesluta möjligheten att bland de af högsta domstolen åsyftade omständigheter, på grund hvaraf domstolen tillstyrkt nåd, äfven ingått den föreställning att, i händelse beslagsåtgärdens laglighet blifvit i besvärsväg understäld högsta domstolens pröfning, domstolen skulle hafva underkänt beslaget, så kan högsta domstolen lika väl hafva med sitt yttrande åsyftat flera andra omständigheter, såsom t. ex. — och för att icke onödigtvis behöfva taga med i räkningen den förödmjukande suppositionen, att äfven kändedomen om den bekanta bakom eller vid sidan af Loders nådeansökan pågående diplomatiska aktionen utöfvat något tryck på domstolen — det skriande missförhållandet emellan den obetydliga förseelsen å ena sidan och den orimligt stränga ansvarspåföljden å andra sidan, Loders främmande nationalitet och hans deraf lätt förklarliga och ursäktliga obekantskap med vårt lands lagar, den här tillämpade författningens oklarhet m. m.

Af hvad jag sålunda anfört torde framgå, att ur den nu framhållna synpunkten, eller den verkliga inbörden af högsta domstolens yttrande i nådefrågan, Riksdagen haft och fortfarande har full handlingsfrihet att bevilja någon godtgörelse åt länsmannen Svenonius, utan att Riks-

dagen dermed kan anses hafva i någon mån uttalat sig kränkande för högsta domstolen.

Men det återstår att tillse, huruvida Riksdagen eger att för sig taga i anspråk en sådan handlingsfrihet äfven ur en annan minst lika vigtig synpunkt, eller det kraf, som vördnaden för Kongl. Maj:ts nådeutslag ställer på Riksdagen; och detta desto hellre, som under öfverläggningen i frågan inom Första Kammaren en högt aktad talare sökte häfda den mening, att kammaren icke kunde bevilja den ifrågasatta godtgörelsen till länsmannen Svenonius utan att i och med det samma göra sig skyldig till ett klander af Kongl. Maj:ts benådningsutslag, och jag derjemte har grundad anledning till det antagande, att just detta uttalande, åt hvilket, med hänsyn till det håll, hvarifrån det emanerade, med all rätt borde tillmätas stor betydelse, i väsentlig mån bidrog till frågans utgång i kammaren. Den af mig åsyftade talarens anförande i frågan återfinnes i Första Kammarens diskussionsprotokoll för den 9 mars 1892 och har följande lydelse:

»Jag ber att få framhålla en synpunkt med afseende å den föreliggande frågan, som hittills icke gjorts gällande i kammaren, men hvilken enligt min uppfattning utgör den viktigaste sidan deraf. De talare, hvilka förordat ifrågavarande anslag, hafva alla betonat, att yrkandet från deras sida icke grundar sig på den stränga rätten, utan på billighet, men de hafva dervid förbisett, att en pröfning från billighetens synpunkt redan egt rum. Detta skedde, då nådefrågan föredrogs inför Kongl. Maj:t. Denna pröfning, hvilken icke, såsom en talare förmodligen genom en lapsus linguæ yttrade, kan betraktas såsom en rättslig pröfning — ty nådefrågan afser icke rättsfrågan, och hvad rätten i ett dylikt fall fordrar tillkännagifves genom den laga kraftvunna domen — afser att utreda, huruvida sakens afgörande enligt lag i det särskilda fallet strider mot de grundsatser, som från billighetens synpunkt kunna göras gällande. I en sådan fråga inhemtar Kongl. Maj:t såsom förberedande åtgärd högsta domstolens yttrande. Och då högsta domstolen, såsom i förevarande fallet, ansåg sig böra tillstyrka bifall till nådeansökningen, ligger deri otvifvelaktigt ett uttalande, att billigheten i detta fall fordrade straffets efterskänkande, och att detta borde efterskännas just så mycket som på grund af tillstyrkandet egde rum. Ty, såsom känt är, är det beroende på de särskilda omständigheterna i hvarje särskildt mål, huruvida nåd tillstyrkes så, att straffet helt och hållet bör efterskännas, eller på det sätt, att detta endast till någon del bör ega rum. Och lätt finner man exempel derpå, att nåd tillstyrkes i ett fall på det sätt, att endast den staten

tillfallande andelen af böterna efterskänkes, under det i ett annat fall — liksom i det nu föreliggande — nåd tillstyrkes med afseende å såväl den staten som den åklagaren tillfallande andelen af böterna. Långt ifrån att det skulle strida mot nådens begrepp, att den i ett särskildt fall omfattar äfven den del af en konfiskerad egendom, som skulle tillfalla vare sig åklagaren eller någon enskild person, följer detta af sjelfva begreppet nåd. För att icke inlåta mig på en vidlyftig utredning i detta afseende, vill jag endast antyda, att en sådan konsekvens följer deraf, att konfiskationen är en straffart.

Då i förevarande fall högsta domstolens utlåtande tillstyrkte nåd i den omfattning, som beviljades, då föredraganden inför Kongl. Maj:t i statsrådet, såsom jag förmodar, hyste samma åsigt — när jag icke sett statsrådsprotokollet i detta ärende, kan jag icke med visshet uttala mig om föredragandens åsikter, men jag antager att de voro desamma som de högsta domstolen uttalade — samt då Kongl. Maj:t efter inhemtande af sina rådgifvares yttranden fattat sitt beslut i ämnet och deri förklarar, att i detta speciella fall nåd skulle inträda icke blott i afseende på den del, som skulle tillfalla staten, utan äfven beträffande hvad som eljest skulle hafva tillfallit åklagaren, så har i detta fall, i den ordning som lagen föreskrifver, pröfning af målet från billighetens synpunkt skett och billighetens fordringar fått göra sig gällande. Då nu i en reservation mot förevarande utskottsbetänkande hemställts, att Riksdagen skulle bevilja ett vederlag för den åklagaren frångångna åklagareandelen, betyder detta, så vidt jag kan förstå, ingenting annat, än att Riksdagen genom ett bifall dertill skulle säga, att Kongl. Maj:t i detta fall icke tagit hänsyn till billighetens kraf, och att Riksdagen sålunda skulle sätta sig till domare öfver Kongl. Maj:t och uttala, att åklagarens andel här blifvit obehörigen i nådeväg efterskönt. Vill Första Kammaren göra ett sådant uttalande, skall den bifalla motionen eller reservationen, men vill den icke detta, utan att billighetens fordringar skola pröfvas på det sätt, att, i öfverensstämmelse med hittills gällande ordning för nådemåls behandling, Kongl. Maj:t efter vederbörande rådgifvares yttrande fattar beslut i frågan, torde kammaren böra bifalla utskottets här gjorda hemställan.»

Den tankegång, som funnit sitt uttryck i ofvanstående anförande, kan jag ingalunda biträda. Talaren har nemligen här sökt häfda den uppfattning, att *en pröfning från billighetens synpunkt redan egt rum*, då nådefrågan föredrogs inför Kongl. Maj:t. Detta är, efter min uppfattning, så långt ifrån att vara öfverensstämmande med verkliga förhållandet, att jag fast hellre påstår, att i det skick, målet förlåg, då nåde-

frågan hos Kongl. Maj:t afgjordes, Kongl. Maj:t icke ens kunde pröfva frågan ur billighetens synpunkt i hela dess vidd, och detta af det enkla skäl att Kongl. Maj:t saknat fullständigt materiel för en ur denna synpunkt allsidig pröfning af frågan. Möjlighet för en sådan pröfning ur billighetens synpunkt, så vidt densamma kan och får hos Kongl. Maj:t göra sig gällande, hade endast varit för handen, om beslagsmålet blifvit slutdömdt i högsta domstolen, och åklagaren lemnats tillfälle att yttra sig öfver Loders nådeansökan. Under målets behandling hos häradsrätten hade ju åklagaren icke haft vare sig skyldighet eller rättighet eller eget intresse att framhålla någon annan än den rent rättsliga sidan af saken och således ingalunda alla de omständigheter, hvilka kunde böra tagas i öfvervägande, om fråga uppstod om tillämpning af Kongl. Maj:ts benådningssätt i större eller mindre utsträckning. Dertill kommer — och detta vare sagdt, bland annat, till gendrifvande af den invändning, som möjligen skulle kunna grundas på det kända förhållandet, att Kongl. Maj:t icke funnit skäl att bifalla Svenonii först efter det benådningsutslaget fallit gjorda ansökan om utbekommande af den honom genom häradsrättens utslag tillerkända andel i de beslagtagna trävarornas värde eller någon del deraf — att det naturligtvis finnes flera billighetsskäl af sådan beskaffenhet, att de, såsom antingen blottade på fullt nöjaktig bevisning eller till följd af deras grannliga natur, hvarken kunna eller ens böra med hopp om framgång framdragas inför Kongl. Maj:t i offentliga handlingar, men deremot allt för väl kunna vara egnade att framhållas hos Riksdagen, som i de fall, då billighetskrafven icke understödjas af fullständig bevisning i laglig mening, kan och får nöja sig med sannolikhetsargument, hvilka, der äfven dessa icke lämpligen böra offentligen framställas, kunna göras gällande i enskilda konfidentiella meddelanden man och man emellan inom Riksdagen, som sålunda i vida högre grad än Kongl. Maj:t har utrymme för sin pröfningsrätt ur billighetens synpunkt i hela dess omfång.

Det synes mig alltså vara tydligt att Riksdagen, äfven ur den synpunkt, från hvilken jag nu betraktat frågan, eger full handlingsfrihet och således, om den vill, kan tilldela länsmanen Svenonius någon godtgörelse för mistningen af den honom tilldömda åklagareandelen, utan att Riksdagen genom ett sådant beslut kan anses hafva i minsta mån uttalat något klander af Kongl. Maj:ts åtgörande i saken.

Frågan blir då den, om i förevarande fall verkligen några billighetsskäl äro för handen, hvilka böra beveka Riksdagen att bevilja en sådan godtgörelse. I detta hänseende kan jag inskränka mig till att åberopa dels hvad herr Wikstén i sin motion vid 1892 års riksdag

anfört och dels hvad flere vid frågans behandling i Riksdagens begge kamrar uppträdande talare anfört, hvartill ju äfven kunde läggas den kända omständighet, att 1887 års förordning i den del deraf, på hvilken beslagsåtgärden grundats, ansetts i tillämpningen hafva ledt till sådana orimligheter, att ändring deraf numera af statsmagterna måst beslutas, ty — säga hvad man vill — just den omständigheten att nyssnämnda ändring ansetts erforderlig gifver stöd för det antagandet, att beslagsåtgärden varit lagligen grundad och att såsom följd deraf häradsrättens utslag skulle hafva blifvit fastställt, derest åtalet kommit under pröfning i högsta instans.

Hvad till sist angår sjelfva beloppet af den godtgörelse, som skäli- gen bör länsman Svenonius tillgodokomma, så är det onekligen vansk- ligt att härom framställa något förslag. Då Andra Kammaren vid 1892 års riksdag ansåg detta belopp böra bestämmas till 10,000 kronor, så kunde häri måhända förefinnas anledning att äfven nu vidhålla samma belopp, men, på det att icke summans storlek må verka afskräckande på mången, som eljest kunde finna sig böjd för att bevilja Svenonius någon godtgörelse, så vågar jag icke ifrågasätta, att denna godtgörelse skulle utgå med högre belopp än hälften af den utaf Andra Kammaren beviljade summan, eller 5,000 kronor.

På grund af hvad jag sålunda anfört får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte besluta att till länsmannen i Nedre Kalix distrikt C. G. Svenonius bevilja såsom godtgörelse för den honom frångångna åklagareandel — utgörande enligt Nedre-Kalix häradsrätts utslag den 7 maj 1890 i mål emellan honom och Edmund Giles Loder 220,844 kronor 70 öre — ett belopp af 5,000 kronor, att till Svenonius utbetalas på tid och sätt, som statsutskottet, dit denna min motion torde remitteras, finner lämpligt föreslå.

Stockholm den 26 januari 1895.

Curry Treffenberg.

Bilaga.

*Transsumt af protokollet öfver justitieärenden, hållet uti
Kongl. Maj:ts högsta domstol onsdagen den 25
juni 1890.*

Närvarande:

Justitieråden: *Svedelius,
Hernmarck,
Wedberg,
Norberg,
Lilienberg,
Hammarskjöld,
Westman.*

Revisionssekreteraren Thollander föredrog i underdånighet:

1:o.

6:o.

Den af egaren af Törefors sågverk i Neder-Kalix socken, storbrittanniske undersåten Edmund Giles Loder i underdånighet gjorda ansökning att, sedan Neder-Kalix tingslags häradsrätt på åtal af länsmannen C. G. Svenonius genom utslag den 7 maj 1890, som vunnit laga kraft, dömt sökanden till böter för det han utan särskildt tillstånd af Kongl. Maj:t här i riket idkat handel med bearbetade trävaror samt förklarat af Svenonius vid Törefors i beslag tagne fyratusen tvåhundra sjuttiofire standards sågadt virke och ett tusen trehundra elfva standards splitved förverkade, med bestämmelse att af böterna och af värdet af det förverkade godset en tredjedel skulle tillfalla Kongl. Maj:t och kronan och,

två tredjedelar åklagaren, Kongl. Maj:t täcktes af gunst och nåd upphäfva och efterskänka den af häradsrätten stadgade påföljden, att det beslagtagna trävarulagret skulle vara förverkadt.

Med afseende å omständigheterna i målet tillstyrkte högsta domstolen, att Kongl. Maj:t måtte af nåd förklara, att ifrågavarande i beslagtagna trävaror skulle anses icke vara förverkade.

Anmäles.

Detta beslut justerades genast.

7:o.

In fidem

G. von Prinzencreutz.

Rätteligen transsumeradt och afskrifvet från högsta domstolens härstädes förvarade protokoll betygar, Stockholm och kongl. justitie-revisions expeditionen den 17 januari 1895.

Ex officio

Lars Hasselgren.

(K. Maj:ts justitie-revisions-
expeditionens stämpel.)

Likheten med originalet intyga:

A. G. Högbom.

Fil. D:r.

Hildur Bevelius.